

at man ikke her har udtalt sig om, hvordan denne Fastsættelse af vor fremtidige Valutapolitik skal foregaa. Der er saa forskellige Interesser knyttet til dette Spørgsmaal, direkte modsatte Interesser fra den aktive levende Kapital paa den ene Side, Erhvervslivet, og fra den passive Kapital, Rentenyderne, paa den anden Side; men jeg haaber, at det gennem det fortsatte Arbejde, Valutaraadet opfordrer Regeringen til at gøre paa at fastsætte vor fremtidige Valutapolitik, maa lykkes at standse den Fare, som der for Øjeblikket er for, at Kronens voldsomme Stigning skal umuliggøre Erhvervslivet at arbejde, og at den skal frembringe en Arbejdsløshed, som ingen af Partierne, ingen af os her paa Rigsdagen overhovedet, vil kunne se paa med Ro. Der maa handles, og der maa handles fra nu af forholdsvis hurtigt, men roligt, uden at lade sig paavirke for stærkt af de meget ejendommelige Avisudtalelser, der kommer baade fra den ene og fra den anden Side. Man vil jo have set i Aviserne, at Tanken om at nedskære Kronen er fra en Side allerede dømt som Grundlovsbrud, og fra anden Side udtaler man lige saa klart og mener med lige saa stor Ret at kunne pointere, at det Forhold at lade en Husmand eller Gaardmand, der har faaet en Prioritet med en Kroneværdi af 60 Ø., betale tilbage med Kroner, der er 100 Ø. værd, er den groveste Aager, der nogen Sinde er set i Kongeriget. Jeg tror, det vilde være klogt, om ingen fra nogen af Siderne vilde bruge de stærke Ord, men om man søgte ved fredeligt Arbejde at komme til det Resultat, som er bedst for Erhvervslivet og for Samfundet som Hælhed.

Det sidste Punkt, som Valutaraadet har udtalt sig om, er selve Benyttelsen af Nationalbankens banktekniske Midler. Nationalbanken har ført sin Politik ud fra de Forudsætninger, der var, da Valutaraadets Betænkning blev afgivet og Valutaloven blev vedtaget, paa den Maade, at den har sagt: Hovedformaalet er Kronefaldets Standsning, og for at muliggøre Kronefaldets Standsning maa der ske en Bevægelse opad. Men Banken har samtidig med at bygge paa dette stadig haft i mente Bestemmelserne i dens Oktroj og de for Banken gældende Regler, som forudsætter, at man en Gang kommer tilbage til Guldindløsning, og har derfor utvivlsomt sat mindre kraftigt ind paa at standse en for kraftig Opgang af Kronekursen, end ønskeligt kunde have været.

Men til at standse en saa brat Opgang af Kronekursen vil utvivlsomt ogsaa en

Diskontonedssættelse kunne virke. Det er fra visse Sider gjort gældende, at Spekulationsmomentet — altsaa det Moment, at man venter, at Kronen vil stige — spiller en saa langt overvejende Rolle, at det ingen Betydning vil have for Valutapolitikken i og for sig, at man nedsætter Diskontoen. Hvis det er Tilfældet, saa er der altsaa heller ingen Fare for vor Valutapolitik ved at nedsætte Diskontoen. Det er ligeledes fra visse Sider gjort gældende, at vi ved at nedsætte Diskontoen svækker hele den banktekniske Politik, som har ført til, at Kronen nu er steget, og at vi ved at svække disse Midler igen fører os ind i en Inflation og forlader den Deflationspolitik, vi hidtil har ført. Nu vil jeg meget nødig slaas om Ord, og Forholdet er jo i Virkeligheden det, at skal man standse den for stærke Deflation, saa skal der Modgift til. Om man vil kalde det at nedsætte Diskontoen for en Begyndelse til Inflation, saa vil det ikke forskrække mig. Naar man ikke forcerer Inflationen stærkere, end at den holder Kronen paa det nuværende Niveau og ikke lader den falde igen, saa maa man for mig gerne kalde det for, at man begynder en Inflation. Jeg tror ikke, det er det, Folk i Almindelighed forstaaer ved Inflation, men jeg synes ikke, der er nogen Fare ved at benytte den Betegnelse. Og denne Foranstaltning er ganske naturlig som den nødvendige Modvægt til den for hurtige Deflation. Jeg tror, jeg tør sige, at det er hele Valutaudvalgets Synspunkt, at vi ønsker at faa Diskontoen nedsat for at standse den for stærke Deflation. Det er muligt — og det vil rimeligvis gaa saaledes —, at en Nedsættelse af Diskontoen ikke vil sænke Kronekursen, men — saaledes som det er udtalt, at man gaar ud fra — eventuelt vil kunne modvirke en Fortsættelse af den hidtidige stærke Stigning. Men rent bortset herfra staaer Valutaudvalget enigt ud fra det Synspunkt, at naar vort Erhvervsliv for Øjeblikket lider stærkt under den stærkt stigende Kronekurs — det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men det er alle enige om —, skal man ikke samtidig lade det lide under en høj Diskonto, naar man kan nøjes med en lavere Diskonto. Det er sagt, at der er Fare for, at vi ved at sænke Diskontoen svækker Nationalbankens Evne til at holde Kronen oppe, idet den da ikke vil være i Stand til at fortsætte sin Kreditindskrænkningspolitik, idet det er gjort stærkt gældende, at naar Diskontoen gik stærkt ned, maatte Bankverdenen være meget mere large med Hensyn til at yde